

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΗΣ

(Γυνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Ακούγαμε δλοι μας τόν Βαν "Ελσιγγ κατάπληκτοι, περισσό ερω ν δά έγω. "Εξεν-ρα ότι ο κα-θηγητής ήσχο-λειτο με τός άποκρύφους έ-πιστήμας, αλλά δέν φανταζό-μουν ότι είχαν άποκτήσει σχε-τικώς τόσην σοφίαν.

— Ο Βάν "Ελ-σιγγ συνέχισε με την ήρεμη και σοβαρή φωνή του :

— Κύριοι, άν ή ζώνεκος δέν εξοντωθή γά μικρά παι-διά του "Αμ-στεδ, τά κεν-

τημένα ήπ αυτής θα γίνουν μετά θάνατον δμοιά της. "Αν φονεύ-σωμεν την ζώνεκος, ή ψυχή της θα εύη ά-νάπασιν και τό σμά-της που εινε ήδη κα-τοιχία του διαβόλου θα λυώση όπως λυώνουν

δλοι οί νεκροί. Θα πράξω μεγάλο έργο άπέναντι του Θεού εκείνος που θα διεθθ ή σήμερα ν' άποδώση την νυλήνην και την έμμηδέειν του θανάτου στην Λουκία. Παραχωρώ τη θέαι μου σ όποιονδήποτε μου τό ζητήση αυτό. Λέγετε !.. Ποιός; Θέλει να της κόψη την κεφαλήν και να την άποδώση εκ νέου στον θάνατον ;

— "Εγινε μερικόν λεπτόν σιωπή, μι σιωπή τραγική και άπιστία. Τό βλέμμα του καθηγητού έπλεσεν επί του "Αρθούρου.

— Ο μνηστήρ της Λουκίας ήταν άρχος άνν τό θείαφι από την τα-ραχή του. Αυτό όμως δέν τον έμπόδιζε να πλησιάση πρός τόν Βάν "Ελσιγγ και να του ειπή :

— "Εγώ θ' αναλάβω τό βαρύν αυτό έργον. Πέστε μου τι πρέπει να κάω άκριβώς και δέν θα ληποψήσω.

— Ο καθηγητής τόν εκάιδεψε με στοργή πατρική και του ειπε :

— Γενναίε φίλε, σέ συχαίρω. "Εχε θάρρος. "Ολίγα στιγμιαί άγωνίας εινε αύται και θα περάσουν.

— Τι πρέπει να κάω ; Ξαναρώτησεν ό "Αρθούρος.

— Πάρε αύτη την αιχμηρή σφήνα, του ειπεν ό Βάν "Ελσιγγ. Θά την στηρίξεις στο στήθος της νεκράς, στο μέρος άκριβώς της καρ-διάς. Με τό άλλο σου χέρι κράτα αύτη τη σφήνα. "Ημεις θα προ-σευχόμεθα γύρω σου. "Οταν σου κάω νόημα χτύπησε δυνατά, έν δνόματι του Θεού, με τη σφήνα την σφήναν, ώστε να διατρυνήση την καρδιά της ! Αυτά άρκούν πρός τό παρόν. Πρόσεξε μόνον ή δειλιάσης. "Απαξ άρχίσεις πρέπει και να τελειώσης...

— Ο "Αρθούρος ύπήκουσεν χωρίς να πη λέξι. Πήρε στα χέρια του τη σφήνα και τη ξύλινη σφήνα κι' έπερίεμε. Δέν έτρεμε πλέον. "Ηταν άποφασισμένος να τελειώση τό δδνηρόν του έργον.

— Ο Βάν "Ελσιγγ άνοιξε συγχρότως νήν «Σύνεψ.ν» του κι' άρχισεν να διαβάση ψιθυριστά τός ύπερ των νεκρών δήσεις. "Εγώ και ό Κουίνου Μόρρι; εκάμανε τό ίδιο.

— Η Λουκία εκειτο βαλπωμένη πρός μας με τη διαβολική της έμμορφιά, που έμοιαζε σάν να έκοιμάτο.

— Χτύπα ! Έγνεψε έξοφνα ό καθηγητής :

— Και ό μνηστήρ της νέυς, χωρίς να διστάση, χωρίς να σγκινηθθ, χωρίς να ληποψήση, έστήριξε την σφήναν επί του στήθους της νεκράς κι' έχύτισε με δλή του τη δύναμη διλ της σφύρας.

— Τρομερό, πρωτοφανές, φρικάλον θέαμα άντίκρουσεν τότε τά μά-τια μας. "Η σφήνα έβυθίσθη άμέσως στο στήθος της νεκράς και διετρώπησεν την καρδιά της. Τό σωμα αυτής ενινάχθη άπότομα, τά δόντια της έτριξαν με λύσσα, γυαλλισμός θηριώδης βγήκε μέσα από τό στόμα της που τό πλημμύρισαν αίματηροί άφροί. Είδαμε τό σωμα αύτό, τό τόσο παραδόξως άνθηρόν πρδ όλίγου, να συσπρέφα-ται, να μαζεύη, να ρυθιδούται, να τινάζεται με σφοδρότητα ! Τό πρόσωπο της νεκράς όχράσε άπότομος, εξάρωσε κι' έπήρε μι ά εκ-φρασι λύσης διαβολικής.

— Χτύπα ! Χτύπα ! Ένευσεν εκ νέου ό καθηγητής στον "Αρθούρο και ό νέος κατέφερε δύο άκόμη ισχυρά, τελειωτικά χτυπήματα.

— Τά δόντια της νεκράς ξανάτριξαν με μανία, τό πρόσωπό της έ-μαύρισεν, τό σμά της ενινάχθη δύο τρεις φορές άκόμη και τέλος έμεινεν άκίνητο.

— Τό τρομερό έργον ειχε συντελεσθθ !...

— "Ητο καιρός διότι ή δύναμις εγκατέλειπε τόν Αρθούρον. "Οτι ειχε κατορθώσει ήτο υπεράνθρωπον. "Η σφήνα του έπεσε από τά χέρια, τά γόνατά του έλύγισαν και θα έσωρείάζετο κάτω άν δέν τόν κρατούσαμε...

— Κρύος, παγωμένος ιδρώτας πλημμύρησε τό πρόσωπο του άτυ-χούς νέου.

— Για λίγα λεπτά είμαστε άπησχολημένοι με αυτόν. "Οταν δέ ξα-ναγυρίσαμε τά μάτια μας πρδς τό φέρετρο κορυγή καταπλήξεως και θαυμασμού ξέφυγε από τό στόμα μας.

— Η Λουκία ειχε μεταβληθθ μέσα στο φέρετρό της. Μέσα σ' ό-λίγα δευτερόλεπτα ειχε γίνει μιά παράδοξη μεταλλαγή. Δέν ήταν πια ή Λουκία με τη σατανική έμμορφιά. "Ηταν ή παρθενική, ή άθώα Λουκία, ή Λουκία νεκρή, αλλά όπως την έγνωρίσαμε στη ζωή. Στο πρόσωπό της ειχεν άλωθθ ή γαλήνη του θανάτου. Δέν ειχε πλέον τίποτε τό σαρκαστικό, τίποτε τό διυβολικό επάνω της.

— "Εσταυροκοπήθημεν με άνακούφισιν. Κάποιο βάρος ειχε φύγει από την καρδιά μας.

— Ο "Αρθούρος άνέπνευσε άνακουφιστικά κι' έσφιξε τό χέρι του Βάν "Ελσιγγ.

— Συχωρήστε με, του ειπε με συντριβήν. Σας είμαι ευγνώμων. Ποτέ δέν θα μπορούσα να σάς ά ταποδώσω αυτό που εκάματε για μένα και για την άθώα μου Λουκία.

— Ο Βάν "Ελσιγγ τόν έσφιξε στην άγκαλιά του και του ειπεν λό-για παρηγορητικά. Κατόπιν έμείνανε έντός του νενοσάφου έγω με τόν καθηγητήν. Ο "Αρθούρος και ό Κουίνου Μόρρι; έβγήκαν να μάς περιμενουν άπ' έξω.

— Πρην ό "Αρθούρος εξέλθει ό Βάν "Ελσιγγ του ειπε :

— Φίλε μου, μπορείς να φιλήσης τώρα την μνηστή σου. Φίλησε την στα χέιλη. Δέν υπάρχει πλέον κανείς κίνδυνος.

— Ο "Αρθούρος έσκυψε θαρραμένως κι' έφίλησε την νεκράν.

— Ακολούθως όταν έμείνανε μόνοι ήσχολήθημεν με την καθηγη-τήν εις θλιβεράν άνατομικήν εργασίαν. "Αποκόψαμεν την κεφαλήν της Λουκίας και της έγειρίσαμεν τό στόμα με διάφορα βότανα. Ξεκάσαμε κατόπιν τό φέρετρον και εξέηλαμεν. Συνανήτισαμεν έξω τους φίλους; μας και εξέηλαμεν του νεκροσάφου.

— Πρην ήσχοθώμεν ό Βάν "Ελσιγγ μās ειπε :

— Κύριοι, τό έργον μας σχετικώς με την άτυχή Λουκίαν έτελει-ώσε. Μās μένει όμως κάτι άκόμη. Θέλετε να συναντηθώμε σπτιν μου μετά δύο ήμέρας.

— "Εδεχθήκαμε προθύμως.

— Καθηγητά μου, ειπεν ό Κουίνου Μόρρι;; μισρώ να σάς ρω-τήσω περί τίνος πρόκειται ; Τι έχουμε να κάμεμε άκόμη.

— Τό έργον, τό όποιον μās μένει άκόμη, ειπεν ό Βάν "Ελσιγγ, εινε έπίσης σοβρόν. "Η άτυχής Λουκία άνεπαύθη εις τός άγκάλας του θανάτου. Πρέπει όμως να μη λημονούμε, ότι υπάρχει ό αιτιος όλων αυτών των συμφορών. Ο σατανάς αυτός πρέπει να εξοντωθθ. Δέχθεσθ ν' αναλάβετε τόν άγώνα αυτών ;

— Τό δεχόμεθα εύχαρίστως, ειπαμεν δλοι.

— Ο "Αρθούρος άπλωσε τό χέρι του στον Βάν "Ελσιγγ και ειπε με φωνήν σοβαράν :

— Ορκίζομαι να σάς βοηθήσω στον άγώνα αυτών μέχρι της τελευταίας μου πνοής.

— Εκάμαμε και ήμεις τό ίδιο. "Εσφίξαμε τό χέρι του σοφού καθηγητού και όρκισθήκαμε.

— Πού θα εύωμεν τόν οτιον του κακού ; ρώτησεν ό Κουίνου Μόρρι;.

— Τι εινε αυτός ; Πού βρίσκεται ;

— Θά τόν εύρωμεν, ειπε με βεβαιότητα ό καθηγητής. "Εχω πληροφορίας περί αυτού που θα μās οδηγήσουν άσφαλώς να τόν ά-νακαλύψωμε. Εινε ισχυρός, εινε πονηρός, εινε ό ίδιο ; ό Σατανάς, τόν εξήμασεν επί της γης ή κόλασις, αλλά θα τόν εύρωμεν και θα πληρώση άκριβά για τά εγκλήματά του...

— Δέν ρωτήσαμε περισσότερα πράγματα. Ο καθηγητής μās υπε-σχέθη να μās μιλήση σχετικώς μεθαύριον, όταν θα συγκεντρι-ώθουμε σπτιν του.

— Όταν έλθετε εκει, μās ειπεν ό Βάν "Ελσιγγ, θα θέσωμεν τός βά-σεις των νέων μας ενεργειών. Θά ειδοποιήσω να έλθουν και δύο άκόμη πρόσωπα γνωστά σας, τά όποια θα λάβουν μέρος στον ά-γώνα αυτών...

— Έχωρσίθημεν κατόπιν με την ύπόσχεσιν να επανιδωθώμεν μετά δύο ήμέρας. Ο Βάν "Ελσιγγ μās ειπεν ότι θ' άναχωρούσε δια τό "Αμστελλόδαμον και θα ξαναγύριζε άμέσως την έπομένην.

— Όταν έγύρισα σπτιν μου άναπόλησα όλα τά γεγονότα των τελευ-ταίων ήμερών. Τι τερατώδη πράγματα ! Ποιός θα τά έπίστευεν δια

αυτά αν του τα διηγούντο ;
 Τι δέ μās ἐπερίμενε ἀκόμη ; Ἐναντίον τίνος θά ἀγωνιζόμεθα ;
 Ποίος ἦτο ὁ ἀνθρῶπος ὅλων αὐτῶν τῶν συμφορῶν ; Ἦτο ἀνθρῶ-
 πος ἢ ὁ διάβολος μεταμορφωμένος ;
 Ὅπωςδὴποτε εἶχα πλέον τυφλὴν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν σοφὸν
 μου καθηγητὴν Βάν Ἐλισγγ. Μαζύ του θά κατέβαινα καὶ στὸν
 Ἄδην !

Ἡμερολόγιον τοῦ δόκτορος Σουαρδ

Τὴν μεθ' ἐπομένην ἦλθεν πρὸς συνάντησίν μου ὁ Βάν Ἐλισγγ.
 — Φίλε μου Σουαρδ, μοῦ εἶπε, ὁ ἀγὼν τὸν ὁποῖον πρόκειται ν' ἀναλάβουμε εἰς τὸ μέλλον ἐναντίον ἐνὸς τρομεροῦ ὑποκειμένου εἶνε ἀπὸ τοῦς δυσκολοτέρους καὶ περὶ ἐπιικιδύνους. Πρέπει νά ξέρης καὶ σὺ μὲ ποῖον θάχουμε νά κάμουμε.
 — Ἐξηγηθῆτε, καθηγητά μου, τοῦ εἴπα, σὰς ἀκούω.
 — Δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ τίποτε ἐγὼ πρὸς τὸ παρὸν. Ὅτι πρέπει νά μάθης θά το διαβάσης σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ ἡμερολόγιον.
 — Εἶνε ἡμερολόγιον δικό σας ;
 — Ὅχι. Εἶνε τὸ ἡμερολόγιον τοῦ συζύγου τῆς κ. Μίνας Ἀρκερ, τῆς φίλης τῆς ἀτυχῆς Λουκίας.
 — Καὶ γνωρίζει αὐτός ;
 — Γνωρίζει πάρα πολλά. Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ διεφάτισε καὶ ἐμένα σχετικῶς μὲ τὸν ἀντίπαλό μας. Ἡ κ. Ἀρκερ, τὴν ὅποιαν ἐγνώρισα, εἶχε τὴν καλοσύνην νὰ μοῦ τὴν δώσῃ νὰ τὸ διαβάσω. Ἐνα ταξεῖδι ποῦ ἔκαμε προ μηνῶν ὁ σύζυγός της τὸν ἔφερε πλησίον τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον θά καταδιώξωμεν καὶ τὸ ὁποῖον εἶνε ὁ ἴδιος ὁ διάβολος. Διάβασε τὸ ἡμερολόγιον αὐτό. Τὸ ἔδακτυλογράφησα εἰς πολλὰ ἀντίτυπα ἀκριβῶς γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ. Διάβασέ το καὶ πιστέψε σ' ὅλας τὰς παραδοξότητας ποῦ ἀναφέρει ὁ κ. Ἀρκερ. Εἶνε ὅλα ἀληθινά...
 Ἐπῆρα τὸ ἡμερολόγιον καὶ τὸ ἐφύλαξα στὴν τσέπη μου.
 Ὁ Βάν Ἐλισγγ συνέχισε :

— Κατὰ τὴν σύσκεψιν τὴν ὅποιαν πρόκειται νά κάμουμε θά παρίσταται καὶ ὁ κ. Ἀρκερ μὲ τὴν σύζυγόν του, τὴν κ. Μίναν. Εἶνε φίλοι μας καὶ σύμμαχοί μας ! Ἐπι πλέον γνωρίζουν πολλὰ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν. Πρέπει ὅμως ν' ἀναλάβης νὰ τοὺς φιλοξενήσης σπῆτι σου. Εἶνε ἀδύνατον νὰ τοὺς δεχθῶ ἐγὼ ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ποῦ μένω.
 Ἐμείναμε σύμφωνοι καὶ ἀπεχωρίσθημεν.
 Μετέβην κατόπιν στὸν σταθμὸν. Δὲν ἐγνώριζα τὴν κ. Μίναν, ἀλλὰ μόλις τὴν ἀντίκρυσα ἐνόησα πῶς εἶνε αὐτή. Μοῦ τὴν εἶχε περιγράψει τόσες φορὰς ἡ δυστυχῆς Λουκία.
 Τὴν ἐπλησίασα καὶ τῆς ἐσυστήθηκα. Τὴν ἐπληροφόρησα προσέτι διὰ τὴν ἐφιλοξενούσα σπῆτι μου. Ἐδέχθη προθύμως, μ' εὐχαρίστησε καὶ μοῦ εἶπε πῶς ὁ σύζυγός της θά ἦρχετο ἀργότερα. Μοῦ ἔκαμε πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν καὶ τὴν ἐσυμπάθησα ἀμέσως. Ὅταν ἐφθάσαμε σπῆτι ὁ οἰκονόμος μου εἶχε τὸ διαμέρισμα τῆς κ. Ἀρκερ ἔτοιμο. Διέκαθα νὰ τὴν ὀδηγήσω ἐκεῖ ν' ἀναπαύθῃ καὶ ἐκλείστηκα στὸ γραφεῖο μου νὰ συμπληρώσω τὸ ἡμερολόγιον μου. Λόγω τῆς ἐξαιρετικότητος τῶν γεγονότων κρατῶ τὸ ἡμερολόγιον μου φωνογραφικῶς. Ὅμιλῶ καὶ ὅσα ἀφηγοῦμαι ἀποτυπώνονται ἐπὶ τῶν φωνογραφικῶν πλακῶν, ὅπως γίνεται καὶ μὲ τὰ ἄσματα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὅταν ἐγὼ ἐκλείψω οἱ ἄλλοι θά δύναται χρησιμοποιεῖν τὴς πλάκες ν' ἀκούσων ν' ἀφηγοῦμαι διὰ τοῦ φωνογράφου νὰ παραδόξῃ αὐτὰ γεγονότα, τὰ τῶσον τρομερὰ καὶ τῶσον ἀπίστευτα.

Ἡμερολόγιον τῆς Μίνας Ἀρκερ

Ὁ κ. Σουαρδ μὲ ὑποδέχθηκε ἐγκαρδιότατα. Μοῦ ἔκαμε πολὺ καλὴν ἐντύπωσιν καὶ μιλῆσαμε ἀρκετὰ γιὰ τὴν δυστυχισμένην φίλην μου Λουκίαν. Ὅταν ἀναπαύθηκα ἀρκετὰ στὸ διαμέρισμα μου κατέβηκα νὰ τὸν συναντήσω. Ὁ θαλαμηπῶλος μοῦ εἶπε πῶς ὁ κ. Σουαρδ βρίσκειται στὸ γραφεῖο του, ὅπου καὶ μὲ περιμένει. Ἐπλησίασα στὴν πόρτα, ἀλλὰ ἔδιστασα ν' ἀνοίξω. Ἄκουσα τὸν κ. Σουαρδ νὰ ὀμιλῇ καὶ ἐνόησα διὰ τὸ εὐρίσκειτο, μὲ κάποιον ἐπισκεπτήν. Ἐχτύπησα τέλος ἐλαφρὰ καὶ ἀνοίξα. Πόση ὑπῆρξεν ἡ κατάπληξις μου ὅταν εἶδα ὅτι ἦταν μόνος !...
 Τὸ ἀνελεγήθη ἀμέσως καὶ ἔσπευσε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ τί συνέβαινε. Μιλοῦσε καὶ ἡ ἀφήγησίς του ἀπετυποῦτο ἐπὶ τῶν πλακῶν τοῦ φωνογράφου.
 — Ἄκουσα ν' ἀναφέρετε τὸ ὄνομα τῆς Λουκίας, τοῦ εἶπα. Θὰ σὰς ἤμιον ἐγγνώμων ἂν μὲ ἀφῆναιτε νὰ ἀκούσω στὸν φωνογράφο τὰ σχετικὰ μὲ τὸν θάνατόν της.
 Ὁ κ. Σουαρδ ἐταράχθη ὅταν ἄκουσε τὴν παράκλησί μου αὐτήν. Ἐνόησα πῶς προσπαθοῦσε ν' ἀποφύγῃ. Ἡ ταραχὴ του αὐτὴ μ' ἔκαμε ν' ἀπορῆσω. Γιατί δὲν ἤθελε νὰ μάθω τίποτε σχετικῶς μὲ τὸν θάνατο τῆς φίλης μου; Ἦξευρα ὅτι ἐκρύπτετο κάποιον φωνογράφων στὸν αἰφνίδιο αὐτὸν θάνατο. Ἦξευρα τὰ τῆς ἀναμείψως τοῦ καταραμένου ἐκείνου κόμητος. Ἄγνοοσα ὅμως πολλὰς λεπτομερείας.
 Ἀναγκάσθηκα νὰ ἐξηγήσω στὸν κ. Σουαρδ, ὅτι ἐγνώριζα τόσα πράγματα περὶ τῶν τελευταίων γεγονότων ὥστε ἦταν περιττὸν νὰ μοῦ ἀποκαύπτῃ μερικὰς λεπτομερείας. Μοῦ εἶπε πῶς κατεῖχε ἀντίγραφον τοῦ ἡμερολογίου τοῦ Ἀρκερ.
 — Ὅταν διαβάσατε τὸ ἡμερολόγιον αὐτό, τοῦ εἶπα, θά πεισθῆτε διὰ εἶμαι ἀξία νὰ μάθω τὰ πάντα, χωρὶς νὰ τρομάξω. Ὑπάρχουν ἀραγε τρομακτικότερα γεγονότα ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ συνέβησαν στὸν σύζυγό μου ;
 Ὁ κ. Σουαρδ ἀνελεγήθη τὸ λάθος του. Μοῦ ἐξήτησε συνώνυμν καὶ μοῦ εἶπε πῶς εἶναι πρόθυμος νὰ μοῦ ἀποκαλύρῃ τὰ πάντα.
 (Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑ ΚΑΙ ΜΝΗΜΑ

(Τοῦ Β. Οὐγκῶ)

Κοντὰ σὲ μιάς ἀκρογιαλιᾶς ἀσημαμένο κύμα
 ἀνθοῦσε μιά τριανταφυλλιά
 καὶ ξάπλωνε τὴν ἀγκαλιά
 σ' ἀραχνιασμένο μνημα.
 —Γιὰ πῆς μου, μνημα, νὰ χαρῆς; τὰ νεῖτα ποῦ σκεπάζεις,
 σ' αὐτὸ τὸ χάμα τὸ βαρὺ
 τί κάμνεις κάθε λιγερῇ,
 κάθε κορμί ποῦ ἀρπάζεις ;
 —Πῆς μου καὶ σὺ, τριανταφυλλιά, τί γίνετ' ἡ δροσιά σου,
 ποῦ σὰ διαμάντι σιγαλὰ
 στὰ φύλλα σου κατακυκλῆ
 καὶ λούζει τὰ κλαδιά σου ;
 —Ἐγὼ 'ς τῆς κόρης τὰ μαλλιά μοσχοβολῶ μὲ χάρι'
 δίνω τρα, οὐδὲ 'ς τὸ πουλί,
 καὶ μ' ἐχ' ἡ ἀνοῖξι στολή
 κ' ἡ Ἐκκλησίαν κομάρει.
 —Κ' ἐγὼ, λουλουδί μάταιο, τὸν κόσμον ξεκουράζω
 πῆρνω τὴ χῆρα, τ' ἀρφανό,
 κ' ἐκεῖ ψηλά 'ς τὸν οὐρανὸ
 ἀγγέλους ἀναβάζω.

Μετάφρασις Γ. Παράδου

ΤΟΝ ΜΑ'Ι ΜΗΝΑ

(Τοῦ Χάινε)

Οἱ φίλοι, ποῦ ἀγάπησα, ποῦ ἀγκάλασα καὶ φίλησα
 καὶ ἀλήθεια τοῦ, ὠμίλησα
 μὲ γέλασαν, μ' ἀπάτησαν—ὠχού, καρδιά βαρειά !—
 'ς ὅρα ποῦ ὁ ἥλιος χαίρειτ' ἐν ἀνθηρῇ Πρωτομαγιά,
 ὠχού! τί πόνο αἰσθάνεσαι,
 πῶς σβένεσαι ; πῶς χάνεσαι,
 μονάχη, ἐσὺ, σ' ἀνθρώπαρτη τῶν κάμπων θεῖα ἀγκαλιά,
 τώρα ποῦ καὶ ὅλα τὰ πουλιά
 μ' ἄσματα κάνουνε φωνή,
 κοπέλλαις καὶ τριανταφυλλιαῖς ἐν' ἡ χαρὰς τους ἴσαι
 Ἄχ' κόσμῃ τόσον ὠμορφε, τί κόσμος ψεύτης εἶσαι !

 Ὡ, κάλλιο, σ' τῆς Κολάσεως, νὰ μαῦρα βραστοκύματα
 'ς τὰ φλογισμένα μνηματα.
 κάλλιο νὰ εἶν' ἐκεῖ καρδιά ὅπου βαρυνγομεῖ,
 ἐκεῖ ὅπου καὶ ἀσώματων ψυχῶν βογγοῦνε στεναγμοί...
 Τί ἄρμον! ἀθάνατη,
 'κεῖ ποῦ ποιοῦν καὶ οἱ θάνατοι,
 καὶ πῖσσα μαῦρος Σατανᾶς 'ς τίς χάριαι ἐξεμεῖ...
 παρὰ σὲ φύσιν ἀνθηρά,
 ποῦ, εἰς τὴσιν ἄδ' ἰκη χαρά,
 μ' ἐμπαίζει καὶ ἡλιος τοῦ Μαγιοῦ, μοῦ λέγει: χάσου, σβῦσε
 Ἄχ, κόσμῃ τόσον ὠμορφε, τί κόσμος ψεύτης εἶσαι !
 (1900)
 Μετάφρ. Ι. Καμπούρογλου

ΓΝΩΜΙΚΑ ΔΙΑΣΗ ΞΘΝ ΕΛΛΗΝΘΝ

Ἄν θέλωμεν νὰ ἔχωμεν πατριδα, ἂν θέλωμεν νὰ ζῶμεν ὡς
 ἄνδρες ἐλεύθεροι, ἂς διδῇ ἕκαστος ὅτι ἐχει καὶ δύναται ὑπερ τῆς
 πατριδος. Γ. Γεννάδιος
 Καθὼ; ἡ γλυπτικὴ εἰς τὸ μάγμαρον δύναται νὰ δώσῃ διαφόρους
 καλλονάς, οὕτω καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἡ δρθὴ ἀνατροφή.
 Α. Ρ. Ραγκαβῆς
 Ἡ φύσις ἐνεχάρησεν εἰς ἕκαστον ἔθνος καὶ εἰς ἕκαστον ἀνθρῶ-
 πον τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν προορισμόν του. Σερῳτίος
 Ὁ φωτισμὸς παντὸς ἔθνους καὶ ἡ διὰ τοῦ φωτισμοῦ ἠθικοποίη-
 σις ἐπιφέρει τὴν εὐδαιμονίαν αὐτοῦ. Σουρίας
 Ἐκ τῶν γυναικείων φύλου λαμβάνει τὸν τύπον αὐτοῦ ὁ ἀνθρῶπος
 ἐξ αὐτῶν τῶν πρώτων ἡμερῶν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Α. Μελάς